

Kerkverhaal 21

Schylge, 13 januari 2020

Westerkerk:

Waar je vanuit de Torenstraat opgaat om door de oostelijke deur binnen te treden. Waar je de rust vindt van de zondag, welkom geheten wordt door orgelklanken, ontmoeting hebt met gelovigen en gasten van de vaste wal. Waar de lofzang gaande wordt gehouden, het bidden en danken. Waar de dominee de bijbel verklaart in de taal van nu. Het luisteren, beleven. Waar lief en leed gedeeld wordt, gevoeld wordt. Waar meer kerkgangers uitgedragen dan dat er binnengedragen worden.

Waar eeuwenlang de kerk meeregeerde om veelal vrijgevochten eilanders in toom te houden. Er is nu regelmatig koffiedrinken na de dienst. Zo spreek je met elkaar, vooral de kerkgangers die alleen zijn komen te staan. Meestal ouderen.

Koffiedrinken bij een gemeentelid thuis kan blijkbaar aanleiding zijn van verliefd worden.

Ja zeker. In het voorjaar, Pasen. Drie vrouwen gingen mee met een man. Ik ging ook mee die Paasdag. Wat bleek: gespreksstof genoeg. 's Avonds een telefoontje: "Bedankt voor het gesprek." Mijn antwoord: "Daar wil ik wel eens verder over praten." De bewuste man is weduwnaar en ondergetekende weduwe. Er was dus rouw genoeg voor ons beiden en toch! Het mondde uit in gesprekken, die alles *op tijd* konden verwerken.

De kerkbank namen we al spoedig samen in bezit.

De zomer liep ten einde. En het was goed. Geloof, hoop en liefde. Dat was nodig die herfst. Ongelooflijk dat er op onze leeftijd, als bejaarden, zoveel kan ontstaan dat totaal anders beleefd en gevoeld wordt dan ooit in onze beider huwelijken.

Er zijn nu ongeveer drie jaar voorbij gegaan. Lief en leed zijn er, voor ons beiden..

Maar de liefde is gebleven. En dankzij het geloof is er hoop voor onze relatie.

(een Schylger oudje)

T. Zorgdrager-Swart

West Terschelling